

ФРЕДРИК БРАУН КОЛКО ЗЕЛЕНО

Превод от английски: Антон Троянов, 1975

chitanka.info

Огромното тъмно-червено слънце пламтеше на виолетовото небе. На хоризонта, зад осеяната с кафяви храсти равнина, се виждаха червените джунгли.

Макгъри спря на десетина крачки от червените храсти и се прицели в мястото, където се притаи звярът. Натисна спусъка, последва ослепително зелена светкавица — само един миг, но колко прекрасен — и храстите, заедно с опасния звяр изчезнаха безследно.

— Видя ли, Дороти? Тя беше зелена, а само този цвят липсва на твоята кърваво-червена планета. Зеленият цвят — това е най-чудесният цвят в цялата Вселена. О, аз знам една зелена планета. И ние скоро ще полетим за там. Разбираш ли, ще полетим! Това е моята родина, Дороти, тя е по-прекрасна от всичко на света.

Той се извърна, прокара поглед по кафявата равнина, осеяна с кафяви храсти, разпростряли се под виолетовото небе, в което пламтеше тъмно-червеното слънце, винаги тъмно-червеното слънце на Крюгер III. То никога не слизаше от хоризонта, защото планетата беше обърната към него само с едната си страна, както Луната към Земята.

Отново и отново, за кой ли път си помисли, че да се живее на Крюгер III би било съвсем не лошо, ако само тук-там се срещаше зелено, както на Земята, ако можеше да се види нещо зелено, каквато и да е, освен мълнията на слънчевия пистолет. Тук леко се дишаше, температурата се колебаеше от 5°C до 30°C на екватора, където лъчите на слънцето падаха вертикално. Храна колкото щещ, той отдавна вече разпознаваше животните и растенията, годни за ядене.

Да, това беше превъзходна планета. В края на краищата Макгъри се примири с мисълта, че е единственото живо същество тук. За това много му помогна и Дороти — все пак имаше на кого да разкрива душата си, въпреки че Дороти не можеше да му отговаря.

Само че, боже мой, как му се искаше отново да вида зелената своя Земя...

При мисълта за това Макгъри въздъхна и започва да мисли на глас.

— Да, Дороти, Земята е единствената планета, на която си заслужава да живееш. Зелени поля, зелени ливади, зелени гори... Знаеш ли, Дороти, ако успея да се върна на Земята, никога повече няма да я напусна. Ще си построя къщичка в някоя тиха гора.

Той отново въздъхна и погледна червените хрусталаци право пред себе си.

— Какво каза, Дороти? — Дороти нищо не бе казала, но Макгъри често си даваше вид, че слуша въпросите ѝ. — Дали ще се оженя, като се върна на Земята? Това ли ме питаше?

Той се забави с отговора.

Високо, високо във виолетовото небе видя малка черна точка. Тя се движеше! Космически кораб? На Крюгер III не съществуваха птици. Пък и птиците нямаха огнени опашки.

Той знаеше какво трябва да прави! Вече хиляди пъти беше обмислял как да съобщи за присъствието си, ако някога се появи кораб. Хвана пистолета и стреля нагоре. Мълния се получи, разбира се малка, но тя беше зелена. Ако пилотът е гледал планетата, ако още веднъж е погледнал на нея, преди да отлети, той би видял зеленото пламване там, където нямаше нищо зелено.

Той отново натисна спусъка.

И пилотът видя. Трикратно изхвърляне на струи пламъци (това беше общоприетият сигнал за тревога).

Макгъри стоеше и трепереше целият. Той толкова дълго чакаше и ето, накрая всичко стана. Сложи ръка на рамото си и докосна малкото същество, което се беше отпуснало там като нежна женска ръка.

— Дороти — прошепна той — Това е...

Макгъри побягна натам, където се спускаше корабът. Той беше вече толкова ниско, че успя да го разгледа — беше едноместен. В края на краищата това не е важно — при нужда ще се сместят и двама. В крайна сметка Макгъри щеше да отседне на най-близката обитаема планета, а от там друг кораб щеше да го отведе на Земята. При зелените хълмове, зелените поля, зелените долини...

Той ту се молеше, ту ругаеше докато вратичката не се отвори и не се появи строен млад човек в униформа на междузвезден инспектор.

— Ще ме вземеш ли?

— Разбира се — отговори младият мъж. — Отдавна ли си тук?

— Пет години.

Макгъри знаеше, че плаче, но нищо не можеше да направи.

— Виж ти, виж ти! — възкликна пилотът. — Аз съм лейтенант Аргер от инспекцията — представи се той. — Разбира се, ще те взема. Нека само изстине малко двигателят. Ще те откарам на Алдебаран III, а от там ще полетиш на където искаш. Но не искаш ли нещо? Ядене? Вода?

Макгъри мълчаливо поклати глава. Коленете му се подгъваха. Да яде, да пие... но какво значение имаше това сега?

Земните зелени хълмове! О, пак ще ги види! Само това е важно! И нищо друго... Той го чакаше толкова, толкова дълго и ето накрая всичко се сбъдва!

Пробуждайки се разбра, че лежи, а лейтенантът поднася към устните му манерка. Той пое голяма глътка. Течността опари гърлото му. Макгъри седна и се почувствува по-добре. Огледа се, докато се увери, че корабът не е отлетял никъде.

— Да почакаме да събереш сили — каза пилотът. — Тръгваме, след шест часа сме на Картаден. Искаш ли да си поговорим? — побързо ще дойдеш на себе си. Разкажи ми всичко, което ти се е случило.

Те седнаха в сянката на червените храсти и Макгъри разказа на Аргер всичко. За принудителното капане, за разбития кораб. За това как той пет година търси другия кораб — беше чел, че на тази планета се е разбил кораб, за приборите му, които биха могли да оцелеят и, без които той не можеше да излети. За дългите търсения. И за Дороти, отпуснала се на неговото рамо.

Но когато разказът на Макгъри наближи края си, лицето на лейтенанта Аргер се измени. Той стана сериозен и загрижен.

— Слушай, приятелю — внимателно попита пилотът — в коя година попадна тук?

Макгъри се сети накъде клони другият. Нима можеше точно да измери времето на тази планета без сезони, където е вечно лято и вечен ден?

— В четиридесет и втора — отговори той — С колко бъркам, лейтенант? На колко съм години всъщност? Аз смятах — на тридесет.

— Сега е 72 година. Но не се отчайвай — побърза да добави той. — Медицината при нас е постигнала големи успехи. Ти ще живееш още дълго.

— Петдесет и пет — тихо каза Макгъри. — Тридесет години... Лейтенантът Аргер съчувствено го погледна.

— Слушай, искаш ли да ти кажа всичко наведнъж? Нали ще ти олекне, щом веднъж завинаги заминаваш от тук. Е, ще ме изслушаш ли?

— Продължавай, лейтенанте. Говори.

— Ти юнашки си прекарал тук тридесет години, Макгъри. Благодарни на съдбата, че си вярвал, че корабът на Марлен се е разбил на Крюгер III. Всъщност той се е разбил на повърхността на Крюгер IV. Тук никога не си могъл да го намериш. Но ти правилно забеляза, това непрекъснато търсене ти е помогнало да запазиш разсъдъка си здрав.

Той замълча за минута и продължи още по-меко:

— На рамото ти няма никого, Макгъри. Дороти е създадена от твоето въображение.

Бавно, съвсем бавно Макгъри протегна ръка към лявото си рамо. Докосна го. На него нямаше нищо.

— Не разбираш ли — истинско чудо, е че не си се побъркал. Тридесет години са това!

— Струваше ми се — процеди Макгъри, че на рамото ми лежи нейната ръка. Аз говорих вече за това, нали?

— Да, разправя ми. Искаш ли да знаеш останалото?

— Останалото? — взря се в него Макгъри.

Лейтенант Аргер поклати глава:

— Да, останалото. На Земята не можем да отидем, приятелю. Ако искаш на Марс със неговите прекрасни жълти хълмове. Или, ако добре понасяш горещината — на виолетовата Венера. Но на Земята, не. Там сега никой не живее.

— На Земята... Никой?

— Да... Космическа катастрофа. За щастие, успяхме навреме да я предугадим. Преселихме се на Марс.

— Земята повече не съществува — без всякакво изражение произнесе Макгъри.

— Да. Но Марс — не е съвсем лоша планета.

— Земята повече не съществува — пак повтори Макгъри.

— Радвам се, че понесе всичко толкова спокойно, приятелю — каза Аргер. — Все пак това е удар. Но като че ли вече можем да тръгваме. Отивам да проверя приборите.

Той стана и се отправи към малкия кораб.

Макгъри извади пистолета. Изстрел и лейтенант Аргер изчезна. След това Макгъри тръгна към ракетата. Прицели се, стреля по нея.

И се засмя. Това не беше смях на луд, а мек, снизходителен смях. Нали скоро ще намери кораба, ще свали приборите, необходими за ремонта и тогава ще се върне на Земята. При зелените хълмове, зелените поля, зелените равнини.

Той отново погали лежащата на рамото му Дороти и с пистолет в ръка навлезе в червените джунгли.

Публикувано във вестник „Технически авангард“, брой 135/1975

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.